

VIII.

като че ги приглѣжда нѣкой за сторенитѣ имъ безчеловѣчия, страхуваха се да ни ги сполѣти участъта на султанчето. Потеритѣ кръстосваха балканътъ кждѣ: Ичера, Нейково, Жеравна, Градецъ и Котелъ. Сливенскитѣ билиюкъ башии даваха оставкитѣ си. Заптиетата бѣха изпоплашени и не смѣяха да отидатъ надалечъ въ балканътъ. Слухове се носяха че Стоиловата дружина ходяше раздѣлеча на три четири части и имали зелени чадъри, щото неможали да се виждатъ отъ далечъ. (Таква доношения се намиратъ отъ нея година въ останлитѣ книжя на Турското правителство въ градътъ, които книжя се прѣведаха на Български и Руски въ време на окупацията. Отъ същата година има бѣлѣжено доношението на дѣдо Гиню старейшина на Ичера (трѣба да е погрѣшено защото дѣдо Гиню е отъ градецъ) че до хиляда души комити се явили на овчаритѣ имъ въ тѣхнийтъ балканъ отъ къмъ Матейското). Къмъ крайтъ на есенъта Стоилъ се оттегли отъ Сливенскитѣ балканъ и замина задъ граница. По нататъкъ читателтъ ще виде юначеството му и смърта му въ възстанието сега да се запознае съ него преди възстанието.
